

ΚΑΛΔΟΥΝΤΙΚΑ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΤΑ ΧΕΙΛΗ, ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Τό στόμα είνε τó άνθος τού προσώπου, μισοανοίγει στό φιλί, μουρμουρίζει λόγια έρωτικά πού ξετρελ- λύνουν, κατενάλλει τούς πόνους, χρησιμεύει νά εκ- φράξει τά καλά ή κακά αισθήματα πού, διαβιβα- ζόμενα άπ' αυτό, μάς εγκαρδιώνουν ή μάς άπελ- πίζουν.

Λιά νά είνε όμορφο, πρέπει νά είνε μικρό, χω- ρίς ύπερβολή, νά σχηματίζει ένα εύχαρι τόξον άνα- σηκωμένο στις άκρες, σά φοιτιά κατάλληλη γιά τó φιλί.

Τί θα εγίνοντο οι γυναίκες άν δέν ελχον εις τήν διάθεσίν των τó στόμα, αυτό τó κόκκινο άνθος, τó τόσον άβρόν και δροσερόν ;

Τó γέλιο είνε ένας παιδρός έρεθισμός των νεύρων πού έξε τερι- κεύεται διά τού έλαφρού άνοιγματος των χειλέων. Η φωνή γινωμία ούτω παιδρώνεται και δύναται νά δώση εις ένα πρόσωπον άμυρο- φον μίαν άμυδράν άναλαμπήν καλλονής. Άλλά τó γέλιο άπολήγει νά σκάπητ αιύλακας, αι όποιαι καταντούν βαθεΐαι ευτίδες. Πρέπει λοιπόν μετά μετριοπαθείας νά παραδιδόμεθα εις τόν γέλωτα, ό ό- ποιός, κατ' ανάγκην, διαστέλλει τούς μύς, δίδει εις αυτούς κλονισμόν πολύ σφοδρόν και τó 'ς άφίνει νά επαναπίπτουν άποτόμως. Τó χαμόγελο, άπ' εναντίας, περιβάλλεται έκφρα- σιν περισσότερον ήρεμον και σιωπηλήν.

Τó χαμόγελο άποκαλύπτει ελαφρά τούς δόντας, των όποιών ή λευκότης λάμπει εις αυτήν τήν πορφυράν κοσμηματοθήκην. Η γυ- ναίκα πού έπι υμεί νά διατηρήση τήν άρμo- νίαν των χαρακτηριστικών της, τήν άγνότητα των γραμμών της, χαμογελά με χάριν και δέν άφίεται νά τήν παρασύρη ή θορυβώδης φαι- δρότης. Τó χαμόγελο είνε όπλον επικίνδυνον και πολλάι καρδιαί έτραυματίσθησαν σοβαρώς με τó τόξον πού έξετοξέυσαν δύο χείλη ήμί- νοικτα.

Νά γνωρίζετε νά χαμογελάτε, είνε τέχνη πού διδάσκεται. Πρέ- πει ν' άποφεύγετε τó άποκρυσταλλωμένο και βλακώδες χαμόγελο. Μία έλαφροτάτη δόσις κακεντρέχειας τού διδ i νοστιμάδα. Η περι- φρόνησις, ή ειρωνεία, ή μελαγχολία, εκδηλούνται με χαμόγελο, πού έχει δι' έκαστον έκφραζόμενον αισθημα ιδιαίτερον ψυχολο- γίαν. Άλλ' όποιονδήποτε και άν είνε τó χαμόγελο, πρέπει νά είνε χάριν και νά μη παραμορφώνη τó σύνολον τού προσώπου.

Τó στόμα δύναται νά γείνη άληθής εστία καλλιεργείας μικρο- βίων, άν δέν καταβάλλετε έπιμέλειαν νά τ' άφαιρήτε αυτά τά πα- ράσιτα διά τακτικών πλύσεων.

Τó στόμα λαμβάνει άπό τά χείλη τó σχήμα του και τās δια- στάσεις τον, τά χείλη είνε εις αυτό ό,τι τά βλέφαρα εις τόν όφθαλ- μόν, τó περικαλύπτουν, ύποτυπώνουν τó σχήμα του και δίδουν εις τó πρόσωπον κατά τó μάλλον και ήττον έντονον λαμπρότητα τού χρωματισμού των, αναλόγως τής ύγείας τού ύποκειμένου.

Τά χείλη ύφίστανται τήν επίδρασιν τού άέρος και εύκολα σκά- ζουν, χάνουν τήν υγρότητα των και τó νωπόν χρώμα των. Ολίγα έπαλείψεις συνσπώς με τó κάτωδι μίγμα είνε άπαραίτηταις.

Ροδόμηλι	200	γραμμάρια
Ρατανία	25	"
Κηρός καθαρός	15	"

Τά θερμανίστε όλίγον και άλείψετε ελαφρώς τά χείλη σας πρό τού ύπνου.
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕ ΤΡΑΜΑΡ

Κάθε ρομαντική άναγνώστρια πού θέλει νά είνε ένιμωρη σέ ό,τι ώραιον έργον έχει γραφή άπό δικούς μας συγγραφείς και έξ- νους, πρέπει νά έγγραφη συνδρομήτρια εις τó «Μπουκέτο».

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΕΝ ΑΛΛ' ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Μεταξύ τού 1870 και 1890 ήγασαν, έδρασαν, έθορυβήσαν, ήγα- τήθη και έμισήθη σ' άς Πάτραις, ένας περίφημος γιά τήν έποχή του σατυρικός ποιητής, ό 'Ηλίας Συνοδίνος. Δέν γνωρίζομεν άν έσυν- γένηε με τόν έτερον γνωστόν εκ Πατρών ποιητήν Παναγ. Συνοδι- νόν. Τó βέβαιον μόνον είναι ότι ό 'Ηλ. Συνοδίνος ύπήρξε δημο- τικώτερος τού Παναγιώτου, άν και έλησημονήθη σήμερον έντελώς και ούδεις τόν ένθυμείται και ούδεις τόν μνημονεύει. Ο 'Ηλ. Συ- νοδίνος ύπήρξε καυστικώτατος σατυρικός, φθάνων συνήθως και μέχρι τού ρυδαίου. Στίχους του άνεδημοσίευσαν όλες αι άθανατικάς εφημερίδες. Έξέδιδε τά ποιήματά του εις ήμίφυλλα (φέιβολάν,) τευχίδια, φυλλάδια. Μετά τó 90 έξέδωκε και τó σατυρικόν φύλλον «Κέντρα». Ητο άντι-Τριζουπικός Δέν περιοριζέτο όμως εις τήν πολιτικήν σύτταραν. Έπετίθετο και κατά τής κοινωνίας, Ο «Γαμ- βροδείκτης» του είναι άπό τās καλύτερας του κοινωνικάς σατύρας. Ο 'Ηλ. Συνοδίνος έδημοσίευσε και λυρικά ώραιά ποιήματα και δημοσίευομεν κατωτέρω έν'έξ αυτών γεμάτο αισθημα. Έξεδόθη : «'Εν Πάτραις τήν έσπέραν τής 8 Νοεμβρίου τού 1879» εις πολλά άντίτυπα, τυπωμένον όμως σέ μία κόλλα χαρτί, με τó ψευδώνυμον Φ. Φ. Φ. Όπως φαίνεται άπό τó ποιήμα, ή αγαπημένη τού ποιητού Φιφή ήταν άρρωστη βαρείαι και ό σιχονογρός παρακαλεί τήν Παναγίαν, δημοσίαι, νά τήν γιατρέψη !

Τί άπελείς έποχαί άλήθεια ! . .

Ίδου τώρα και τó ποιήμα :

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ

Παρθένα μου θανατοεργή, πολύπαθη Παρθένα,
Σού κάνω μια παράκλησι με μάτια δακρυσιμένα !
«Ελναι καιρός, Παρθένα μου, πού θλίβεται ή καρδιά μου,
γιατι άρρώστεια επλάκωσε τήν αγαπητικιά μου»
γι' αυτό με βλέπεις, Δέσποινα, γονατιστόν μπροστά Σου,
νά Σέ θρηκίζω κλαίοντας, στά πάθη τά δικά Σου,
νά άκούσης τήν παράκλησι, πού βγαίνει άπ' τήν ψυχή μου :
— νά μου γιατρέψης, Παναγιά, τήν άρρωστη Φιφή μου !

«Παρθένα μου, πού γιατρικό, Παρθένα, πού βοτάνι
νά δώσω στήν αγάπη μου, τήν άρρωστη, νά γιάνη ;
πού βροίσκεται, Παρθένα μου, νά πάω νά τó γυρέσω ;
με τή δική Σου δύναμι έγώ νά τήν γιατρέψω !
«Πές μου ; μήν ελναι μέσ' τή γή, βαθεΐα τή γή νά σκάψω
δ' ίδιος, με τά 'νύχια μου, κ' εύθύς νά τó ξεθάψω»
«Πές μου τε, Παναγία μου και σβήσες τή πνοή μου,
για νά τó πιη, νά γιατρεφτή ή άρρωστη Φιφή μου !

«Παρθένα μου, δες τας κλάμυρις μου, ίδες τή δάκρυά μου,
τώρα πού με κατάνυξι Σ' άνοιγω τήν καρδιά μου.
και Σού ζητώ, ό δύστυχος, για μόνη έλεημοσύνη
νά κόψης άπ' τής μέραις μου νά δώσης εις έκείνη !
Δέ θέλω τίποτα για μέ, για 'κείνη Σού ζητώ,
'Εσέ τó ξερείς, Παναγιά, πόσο τήν αγαπάω !
'Ο Κάρος άπο 'μέναν ως πάση τή ζωή μου,
με τó δικό μου θάνατο νά ζήση ή Φιφή μου !»

«Σού τάζω, Παναγία μου, 'Εσέ νά προσκυνάω
και μ' Ένα άγιο σκοπό έκείνη ν' αγαπάω.
Σού τάζω μοσχολίβανο για νά σέ θυμιατίσω
κ' ένα καντιλί, ό φτωχός, χονδρό νά Σού χαρίσω.
Μεγάλο λόγο θα σου 'πώ, συγκόρο σου γυρεύω !
«Υστερα άπό σένανε, μόνον αυτή λατρέυω !»
Παρηγοριά μου είν' αυτή, έλπίδα, 'παντοχή μου,
κάμε Κυρά, τó θάμμα σου— νά γιάνης τή Φιφή μου !—

(Έν Πάτραις τήν έσπέραν τής 8 Νοεμβρίου 1878.) ΦΟΙΒΟΣ